

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **KARETA s.r.o.**
sídlem Krnovská 1877/51, 792 01 Bruntál
zastoupená advokátem JUDr. Vítem Rybářem
sídlem 28. října 1610/95, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2017, č. j. MF-30342/2015/1203-10, ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 5. 12. 2017, č. j. MF-30342/2015/1203-10 se

Shodu s prvopisem potvrzuje

zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Víta Rybáře, advokáta se sídlem v Ostravě, 28. října 1610/95.

Odůvodnění:

1. V žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 5. 2. 2018 žalobkyně navrhovala zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví a ve výroku tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl její odvolání podané proti rozhodnutí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Moravskoslezsko (dále jen „správní orgán prvního stupně“) číslo PRK8/2015, ze dne 29. 4. 2015, kterým byl žalobkyni uložen odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 1 a 3 zákona číslo 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla územních rozpočtů“), a to v souvislosti s dotací, kterou žalobkyně obdržela na projekt s názvem „Modernizace lyžařského areálu Pod Vysokou horou ve Vrbně pod Pradědem“. Správní orgány se lišily v důvodech pro uložení odvodu, kdy zatímco správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni odvod za neoprávněné zadržení peněžních prostředků podle § 22 odst. 3 rozpočtových pravidel územních rozpočtů, žalovaný pak za jejich neoprávněné použití podle § 22 odst. 2 téhož zákona. Primární porušení dotačních podmínek pak mělo spočívat podle obou rozhodnutí v postupu žalobkyně při zadávání zakázky na stavební práce, který byl podle správních orgánů v rozporu s Metodickým pokynem pro zadávání veřejných zakázek (dále též jen „metodický pokyn“), protože žalobkyně uvedla ve výkazu výměr, který byl součástí výzvy k podávání nabídky a v projektové dokumentaci nepřipustně identifikaci konkrétního lyžařského vleku. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu.
2. Žalobní body omezila žalobkyně výhradně na nesouhlas s právním názorem žalovaného. Namítla, že pokud bylo v dokumentaci uvedeno označení určitého výrobku (vleku), pak to nemohlo vést ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo určitých výrobků, ale šlo jen a pouze o zjednodušení jeho specifikace. V zadávací dokumentaci přitom bylo výslovně umožněno dodání jiného výrobku se shodnými parametry, čímž dala žalobkyně jednoznačně najevo, že uchazeč s jiným řešením nebude odmítnut a hodnotícím kritériem byla navíc cena. I potenciálním uchazečům tak muselo být podle žalobkyně po seznámení se zadávací dokumentací zřejmé, že nemusí dodat výrobek konkrétní značky. Nebyl problém zvolit takový postup, aby se potenciální uchazeč seznámil s technickou specifikací daného vleku a navrhl jiný výrobek těchto parametrů. Jednalo se navíc o zjednodušené podlimitní řízení, kdy bylo vyzváno 5 uchazečů, a všichni nabídky podali, aniž by některý z nich vznesl jakékoliv námitky či připomínky, které by se mohly dotýkat zadání a označení dodávky. Žalobkyně dále poukázala na to, že příslušný metodický pokyn umožňoval konkrétní označení zboží za podmínky připuštění alternativy, což žalobkyně v tomto případě dodržela. Žalobkyně odmítla jakékoliv zvýhodnění vybraného dodavatele, jakož i znemožnění účasti či odrazení jiného uchazeče.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Skutkové okolnosti vylicil v zásadě shodně jako žalobkyně a zdůraznil, že žalobkyně podpisem smlouvy o dotaci souhlasila s tím, že dotace bude v plné výši vyplacena pouze za předpokladu splnění všech podmínek, mezi které

Shodu s prvopisem potvrzuje

patřilo dodržení příslušného metodického pokynu. Žalobkyně se podle žalovaného dopustila porušení jedné ze základních zásad zadávání veřejných zakázek, konkrétně zásadu zákazu diskriminace, a to způsobem, který byl způsobilý ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Metodický pokyn umožňoval použít obchodní název konkrétního výrobku pouze ve výjimečných případech, které v tomto případě nenastaly. Technická specifikace vleku nebyla podle žalovaného natolik složitá, aby jej žalobkyně musela specifikovat způsobem, kdy k dodání bude způsobilá jedna konkrétní firma. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 255/2014 – 36 (dostupný, stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů, na která je v tomto rozsudku odkazováno, na stránkách www.nssoud.cz).

4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně uzavřela dne 30. 8. 2010 s Regionální radou regionu soudržnosti Moravskoslezsko smlouvu označenou jako „Smlouva o poskytnutí dotace z rozpočtu regionální rady“, číslo 90310/2010 (dále jen „smlouva o dotaci“), jejímž předmětem bylo poskytnutí účelové dotace žalobkyni na projekt nazvaný „Modernizace lyžařského areálu Pod Vysokou horou ve Vrbně pod Pradědem“. Dotace měla být poskytnuta ve výši 50 % celkových způsobilých výdajů projektu, nejvýše do částky 10 462 999 Kč. Podle článku 8.1 smlouvy byl příjemce dotace povinen při realizaci projektu postupovat v souladu se zákonem číslo 137/2006 Sb., o zadávání veřejných zakázek, účinného do 30. 9. 2016 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) a v případě, že se zákon o veřejných zakázkách na něj nevztahuje, případně se jedná o zakázku malého rozsahu, byl povinen při realizaci projektu postupovat v souladu s metodickým pokynem. Článek VI. odst. 5 smlouvy o dotaci pak upravoval povinnost příjemce dotace (žalobkyně) vrátit platby vztahující se k nezpůsobilým výdajům, a to ve lhůtě stanovené poskytovatelem dotace. Ke smlouvě o dotaci byly následně uzavřeny dva dodatky ve dnech 24. 1. 2011 a 23. 3. 2011. V bodě 1.3 metodického pokynu byla uložena povinnost dodržovat při zadávání veřejné zakázky základní zásady, a to bez ohledu na druh zakázky nebo řízení, v němž je zadávána. Konkrétně jsou uvedeny zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Zásada rovného zacházení je v metodickém pokynu specifikována tak, že každý zadavatel je povinen v průběhu zadávání veřejné zakázky, resp. již od okamžiku přípravy řízení, postupovat stejným způsobem ke všem dodavatelům, kteří mohou podat či podávají nabídky. Zadavatel byl povinen definovat v zadávací dokumentaci, resp. ve výzvě přesné podmínky tak, aby všichni uchazeči předem věděli, jak bude řízení probíhat. Zásada zákazu diskriminace pak byla v metodickém pokynu definována tak, že zadavatel byl povinen v průběhu zadávání zakázky postupovat vždy tak, aby jeho jednáním nedošlo k diskriminaci žádného z dodavatelů. Podmínky pro zadání zakázky musely být zadavatelem vždy stanoveny tak, aby zároveň umožňovaly výběr nejvhodnějšího uchazeče, na druhé straně neuzavíraly přístup jinému dodavateli do řízení, např. z důvodů, které nesouvisí s předmětem zakázky. Článek 2.2 téhož metodického pokynu pak uvádí: *„Při určení předmětu zakázky není možné uvádět ve výzvě k předložení nabídky nebo v zadávací dokumentaci požadavky nebo odkazy na obchodní firmy, názvy nebo jména a příjmení, specifická označení zboží a služeb, která platí pro určitou osobu, popřípadě její organizační složku za příznačné, patenty na vynálezy, užité vzory, průmyslové vzory, ochranné známky nebo označení původu, pokud by to vedlo ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo určitých výrobků. Takový odkaz lze výjimečně připustit, pokud: a) by jinak nebylo možné dostatečně přesně a srozumitelně určit předmět zakázky, musí zadavatel v tomto případě výslovně v zadávací dokumentaci nebo výzvě k podávání nabídek umožnit pro plnění zakázky použití i jiných, kvalitativně a technicky obdobných řešení“*

5. Samotná zakázka pak byla realizována již v předchozím roce, kdy výzva k podání nabídky byla uveřejněna dne 2. 11. 2009 na webových stránkách příjemce a poskytovatele dotace. Podle nabídky se jednalo o zjednodušené řízení na podlimitní veřejnou zakázku. Ve výkazu výměr, který byl součástí nabídky (díl 12 - Montáže dopravních zařízení a vah – výtahy), byl uveden název lyžařského vleku DOUBLE MAX. Nebylo sporné, že shodným způsobem byl vlek označen také v projektové dokumentaci, která byla součástí zadávací dokumentace a že se se jedná o označení vleku konkrétního výrobce, resp. uvedené závěry žalovaného nebyly žalobkyní v žalobě zpochybněny a nebyly tak otevřeny soudnímu přezkumu. V bodě 20.3 zadávací dokumentace se dále uvádí, že *„Pokud se v některé z částí zadávací dokumentace, tj. zejména projektová dokumentace a výkaz výměr, vyskytnou jako příklad doporučené typy materiálů s uvedením obchodních názvů, jedná se pouze o doporučení zadavatele. Zadavatel připouští použití kvalitativně a technicky obdobných řešení za předpokladu dodržení předepsaných vlastností, jakosti a kvality projektovaných výrobků se shodnými parametry, charakterem a funkcí. V případě změny materiálů, systémů a výrobků, které mají dopad na povolení, audit, posudky a výpočty je nutno tyto doložit pro nově navržený systém, výrobek či materiál.“*
6. Ze správního spisu se dále podává, že přípisem ze dne 14. 3. 2014 vyzval správní orgán prvního stupně žalobkyni s odkazem na výsledky auditu k vrácení nezpůsobilých výdajů vynaložených v souvislosti s projektem ve lhůtě 90 kalendářních dnů od jejího doručení. Důvodem byl závěr o porušení smlouvy o dotaci, kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že při zadávání veřejné zakázky na stavební práce s názvem „Modernizace lyžařského areálu Pod Vysokou horou ve Vrbně pod Pradědem“ postupovala v rozporu s metodickým pokynem. Výzva obsahovala upozornění, že pokud jí žalobkyně nevyhoví, bude se jednat o porušení rozpočtové kázně podle § 22 rozpočtových pravidel územních rozpočtů. Dne 15. 7. 2014 podala žalobkyně u Ministerstva pro místní rozvoj návrh proti Regionální radě regionu soudržnosti Moravskoslezska (odpůrci) na rozhodnutí sporu z veřejnoprávní smlouvy, ve kterém se domáhala určení, že se nedopustila porušení smlouvy o dotaci (tím, že v průběhu veřejné zakázky uvedla ve výkazu výměr a v projektové dokumentaci přesné označení lyžařského vleku) a odpůrce nemá vůči ní nárok požadovat jakékoliv plnění z titulu vrácení nezpůsobilých výdajů. Usnesením ze dne 22. 7. 2014 Ministerstvo pro místní rozvoj postoupilo věc z důvodu věcné nepřislušnosti Ministerstvu financí, které následně rozhodlo usnesením ze dne 5. 3. 2015 o postoupení věci správnímu orgánu prvního stupně s odůvodněním, že se jedná o finanční prostředky již vyplacené a věcně se proto jedná o posouzení neoprávněnosti použití peněžních prostředků a případné uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 1 a 2 rozpočtových pravidel územních rozpočtů, k jehož projednání je příslušný správní orgán prvního stupně. Správní orgán prvního stupně vydal dne 29. 4. 2015 rozhodnutí, kterým uložil žalobkyni povinnost odvodu neoprávněně zadržovaných peněžních prostředků ve výši 1 026 782 Kč, poskytnutých žalobkyni na základě smlouvy o dotaci. Správní orgán prvního stupně zopakoval výsledky auditu a podrobil kritice postup nadřízeného správního orgánu (žalovaného) s odůvodněním, že řízení nebylo zahájeno ohledně porušení rozpočtové kázně, ale ohledně sporu z veřejnoprávní smlouvy, k jehož projednání je věcně příslušný žalovaný. Správní orgán prvního stupně odůvodnil vydání rozhodnutí tím, že se ztotožnil se závěry auditního orgánu, pokud se týká nezpůsobilosti části výdajů, čímž byly splněny podmínky pro vrácení poskytnuté části dotace podle článku VI odst. 5 smlouvy o dotaci. Protože žalobkyně ve stanovené lhůtě příslušnou část dotace nevrátila na účet

poskytovatele, dopustila se porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 1 a 3 rozpočtových pravidel územních rozpočtů. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.

7. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně tím, že v zadávací dokumentaci uvedla obchodní značku lyžařského vleku, porušila bod 2.2 metodického pokynu, podle kterého nebylo možné v zadávací dokumentaci uvést specifické označení zboží, čímž porušila zásadu rovného zacházení uvedenou v bodě 1.3 téhož pokynu. Porušením metodického pokynu porušila žalobkyně část II, čl. V, bod 8.1 smlouvy o dotaci, čímž naplnila skutkovou podstatu neoprávněného použití peněžních prostředků a porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 1 a 2 rozpočtových pravidel územních rozpočtů, za což jí podle § 22 odst. 4 téhož zákona náleží odvodová povinnost. S odvolací námitkou žalobkyně, podle které nemohlo dojít k odrazení dalších uchazečů, neboť se jednalo o zjednodušené podlimitní řízení a zadání nebylo veřejně prezentováno, takže další osoba se nemohla zúčastnit výběrového řízení, aniž by si vyžádala od odvolatele zadávací dokumentaci, žalovaný uvedl, že kterýkoliv z potencionálních dodavatelů nad rámec oslovených si mohl vyžádat zadávací dokumentaci, a pro kteréhokoliv z nich mohlo být uvedení obchodního názvu příliš specifické a nedůvodnou překážkou pro otevření veřejné zakázky širší hospodářské soutěži. Napadené rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobkyně dne 6. 12. 2017, což krajský soud vyhodnotil při závěru o včasnosti žaloby.
8. Krajský soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Krajský soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 1 a 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
9. Krajský soud ve věci nařídil ústní jednání, při kterém oba účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalovaný odkázal na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se vztahu mezi dohledem nad dodržováním veřejných zakázek a nad rozpočtovou kázní a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 291/2017, podle kterého každé porušení dotačních podmínek, které není kvalifikováno jako méně závažné, zakládá porušení rozpočtové kázně. Žalobkyně nad rámec dosavadních námitek poukázala na to, že řízení bylo zahájeno ohledně sporu z veřejnoprávní smlouvy. Žalovaný v závěrečném návrhu připustil, že se všech 5 oslovených uchazečů do zadávacího řízení přihlásilo, došlo ale k poškození subdodavatelů vleku.
10. Krajský soud předně uvádí, že nemohl přihlídnout k žalobní námitce uplatněné při ústním jednání, ve které žalobkyně namítala, že přezkoumávané řízení bylo zahájeno její žádostí, ve které se domáhala rozhodnutí ve sporu z veřejnoprávní smlouvy (smlouvy o dotaci), protože tato námitka nebyla uplatněna ve lhůtě pro podání správní žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s., po jejímž uplynutí již nelze žalobní body rozšiřovat (§ 71 odst. 2 věta poslední téhož zákona). Stejně tak krajský soud neshledal důvody, aby uvedený postup přezkoumal z moci úřední. V řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. přezkoumává správní soud napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. pouze v rozsahu vymezeném včas uplatněnými žalobními body. Z tohoto pravidla existuje pouze

několik málo výjimek, kdy zákon nebo soudní judikatura dovodily povinnost správních soudů zabývat se některými významnými skutečnostmi z moci úřední (např. vadami způsobujícími nicotnost správních rozhodnutí, otázkou absolutní neplatnosti právního jednání, prekluzí práva státu vybrat daň nebo prekluzí práva státu postihovat fyzické či právnické osoby za přestupky nebo jiné správní delikty – v podrobnostech viz např. výklad k § 75 odst. 2 s. ř. s. v „B., T., J., J., M., P., P., S., V., Š., P.“), o které se však v projednávané věci nejedná. Procesní postup žalovaného při vymezení předmětu správního řízení z uvedených důvodů nebyl otevřen soudnímu přezkumu.

11. Žalobkyně protestovala v žalobě proti závěrům žalovaného o porušení rozpočtové kázně žalobkyní podle § 22 odst. 2 rozpočtových pravidel územních rozpočtů. Neoprávněným použitím peněžních prostředků se podle uvedeného zákonného ustanovení rozumí mimo jiné jejich vynaložení, jenž je v rozporu s podmínkami stanovenými smlouvou o dotaci. Obecně platí, že poskytnutí dotace z veřejných zdrojů je nenárokové, a jedná se tedy o dobrodiní, při jehož poskytnutí je poskytovatel dotace oprávněn dotaci svázat striktními podmínkami, které je příjemce dotace povinen dodržovat. Se žalovaným lze proto souhlasit potud, že žalobkyně se uzavřením smlouvy o dotaci zavázala dodržovat dotační pravidla ve smlouvě stanovená, a to mimo jiné při výběru dodavatele, resp. garantovala, že tato pravidla dodržela, byla-li smlouva o dotaci byla uzavřena až po skončení výběrového řízení. Ze smlouvy o dotaci vyplývá, že dotační podmínky rozlišovaly mezi příjemci dotace, kteří jsou ze zákona povinni postupovat podle zákona o veřejných zakázkách a ostatními, kteří byli podle smlouvy povinni postupovat v souladu s metodickým pokynem.
12. Z obsahu spisu ani napadeného rozhodnutí se nepodává, že by žalobkyně měla postavení veřejného, sektorového, či dotovaného zadavatele (§ 2 tehdy účinného zákona o veřejných zakázkách), popřípadě, že by se na ni z jakéhokoliv jiného jiného důvodu zákon o veřejných zakázkách přímo (ex lege) vztahoval, což žalovaný výslovně potvrdil v bodě 25 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ostatně žalovaný ani nevytýká žalobkyni porušení zákona o veřejných zakázkách, ale metodického pokynu, kterým byli podle dotační smlouvy povinni se řídit zadavatelé, na které se zákon o veřejných zakázkách přímo nevztahuje. Zákon o veřejných zakázkách tak lze na žalobkyni aplikovat pouze v tom rozsahu, v jakém to určují dotační podmínky. Stejně tak nelze automaticky vycházet z judikatury správních soudů týkající se zadávání veřejných zakázek (což platí jak pro rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 255/2014, o který opíral svůj závěr o porušení rozpočtové kázně žalovaný, tak pro rozsudek ze dne 8. 11. 2017, sp. zn. 10 Afs 86/2017, který žalovaný zmiňoval u jednání), ale je třeba vycházet z toho, jakým způsobem vymezil podmínky pro poskytnutí dotace (konkrétně pro postup při výběru dodavatele zboží a služeb) její poskytovatel, což se v přezkoumávané věci týká smlouvy o dotaci a příslušného metodického pokynu a posoudit, zda žalobkyně takto vymezené podmínky porušila.
13. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Afs 142/2016 – 32, vyložil (ve vztahu k příjemci dotace, který neměl postavení zadavatele veřejné zakázky ve smyslu § 2 zákona o veřejných zakázkách), že „*právo poskytovatele dotace vymezit podmínky jejího čerpání souvisí s povinností vymezit dotační podmínky jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, který zajistí předvídatelnost postupu při případném zpětném vymáhání poskytnuté dotace či uplatnění sankčního odvodu, resp. stav, kdy příjemce bude mít jistotu ohledně obsahu dotačních podmínek (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11.*

2010, č. j. 1 Afs 77/2010 – 81, publ. pod č. 2243/2011 Sb. NSS, či ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Afs 90/2012 – 33) (.....). Je to poskytovatel dotace, který primárně svým rozhodnutím vytváří právní rámec, v jehož mezích má příjemce dotace povinnost se pohybovat. **Pokud zvolí při stanovení povinností neurčité právní pojmy, které nemají jednoznačnou zákonnou definici, musí následně unést i případné negativní důsledky vyplývající z již ustálené zásady, dle které nelze neurčitost právního pojmu v dohodě o poskytnutí prostředků klást k tíži příjemci finančních prostředků jakožto slabší strany** (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007 – 68, či již zmiňovaný rozsudek č. j. 1 Afs 100/2009 – 63). Při posuzování, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, mají správní orgány povinnost si v rámci předběžné otázky učinit úsudek o jasnosti a srozumitelnosti dohody o poskytnutí příspěvku ze státního rozpočtu na daný účel“ (kráceno a zvýrazněno krajským soudem).

14. V přezkoumávané věci nebylo sporné, že žalobkyně ve výzvě k podání nabídky (konkrétně ve výkazu výměru) a také v projektové dokumentaci, označila požadovaný vlek názvem spojeným s konkrétním výrobcem. Současně však připustila použití kvalitativně a technicky obdobných řešení za předpokladu dodržení předepsaných vlastností, jakosti a kvality. Pro právní posouzení věci je rozhodující, zda žalobkyně tímto postupem porušila smlouvu o dotaci, resp. příslušný metodický pokyn, zejména pak shora citovaný článek 2.2. Tento článek metodického pokynu zakazoval v zadávací dokumentaci odkazy na označení zboží, které je spojeno s určitou osobou, pokud by to vedlo ke „zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo určitých výrobků“. Metodický pokyn připouštěl výjimku z tohoto zákazu, a to pro případ, že by jinak „nebylo možné dostatečně přesně a srozumitelně určit předmět zakázky“. V takovém případě byl zadavatel povinen výslovně ve výzvě k podávání nabídek nebo v zadávací dokumentaci umožnit pro plnění zakázky použití i jiných, kvalitativně a technicky obdobných řešení.
15. Podle zjištění krajského soudu se v případě uvedené podmínky (tj. že nelze dostatečně přesně a srozumitelně určit předmět zakázky) nejedná o zákonnou definici a tento výraz ani není metodickým pokynem blíže konkretizován. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na podporu závěru, že vlek bylo možné specifikovat technickými parametry a popisem, provedl popis sporného vleku z webových stránek výrobce, na což potřeboval téměř 1 stránku A4. Může být určitě zajímavou akademickou diskuzí, jak složitý a komplikovaný musí být popis předmětu zakázky, aby bylo možné dojít k závěru, že jeho určení již není ve smyslu článku 2.2 metodického pokynu možné učinit dostatečně přesně a srozumitelně a připustit nahrazení takového popisu odkazem na konkrétní značku, podle přesvědčení krajského soudu však nelze případné výkladové nejasnosti dotačních podmínek klást k tíži žalobkyně. Je sice zřejmé, že poskytovatel preferoval, aby v relevantních dokumentech nebyly konkrétní výrobky označovány, současně však připouštěl z tohoto pravidla výjimku, kterou definoval za použití relativně neurčitých právních pojmů, jež nemají jednoznačnou zákonnou definici a které v metodickém pokynu blíže nekoncretizoval. Za těchto okolností nelze podle přesvědčení krajského soudu vytýkat žalobkyni, že si předmětné ustanovení metodického pokynu vyložila tak, že v jejím případě jsou podmínky pro označení konkrétní značky lyžařského vleku splněny a plně se tak uplatní závěry shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 142/2016, podle kterých nelze nejednoznačnost vymezení dotačních podmínek klást k tíži příjemci dotace. Pokud žalobkyně ostatní podmínky pro využití výjimky dodržela (tj. připustila alternativní řešení) a z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani z obsahu spisu nevyplývá, že by žalobkyně využitím výjimky sledovala zvýhodnění nebo naopak poškození některého z dodavatelů, natož že by ke zvýhodnění či poškození jakéhokoliv

dodavatele vskutku došlo, nelze dosavadní závěry žalovaného považovat za dostačující pro závěr o porušení rozpočtové kázně žalobkyní a pro uložení odvodu.

16. Z výše uvedeného důvodu krajský soud napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný vázán právními názory krajského soudu vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Přestože krajský soud z výše uvedených důvodů nepřezkoumával procesní postup žalovaného, který v řízení zahájeném návrhem žalobkyně na řešení sporu z veřejnoprávní smlouvy rozhodl o odvodu za porušení rozpočtové kázně (resp. potvrdil prvostupňové rozhodnutí o takovém odvodu), tak to nebrání správním orgánům, aby opětovně zvážily, zda je vskutku takový postup možný a zda lze takovým způsobem bez jakýchkoliv dispozic žalobkyně změnit předmět řízení o návrhu.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a právo na náhradu nákladů řízení přiznal žalobkyni, jejíž žalobě vyhověl. Náklady řízení žalobkyně sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a z nákladů právního zastoupení, jejichž náhradu krajský soud žalobkyni přiznal podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Konkrétně krajský soud přiznal žalobkyni v rámci přisudku náhradu odměny advokáta za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast u jednání) po 3 100 Kč podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu (celkem 9 300 Kč), jeho hotových výdajů v paušální výši 900 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a dále DPH z těchto částek ve výši 2 142 Kč podle § 57 odst. 2 s. ř. s., když zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem této daně. Veškeré uvedené náklady řízení v celkové výši 15 342 Kč shledal krajský soud jako účelně vynaložené žalobkyní za účelem uplatnění práv u soudu a uložil žalovanému povinnost nahradit je procesně úspěšné žalobkyni k rukám jejího zástupce podle § 149 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení přisouzené náhrady nákladů řízení krajský soud prodloužil na 30 dnů od právní moci rozsudku, přičemž přihlédl k odlišnému okamžiku nabytí právní moci rozsudku vydaného ve správním soudnictví oproti rozhodnutím vydaným v občanském soudním řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce).

Ostrava 3. dubna 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu